

Patul

Maresalmusca

Toamna a venit și peste
patul plin de ură între ale cărui
cearșafuri nedormite ce-i învelea
osatura ruginită de visele bălitate de mine
noaptea mă înfășuram, trăgându-mi
înapoi respirația, de teamă să nu-ți pierd
mirosul rămas ca un vuiet
în ochii ce refuzau să se mai închidă.
Patul își împletise scheletul printre
oasele mele în coloane ionice,
în timp ce pungile de sub ochi
se transformau în basoreliefuri
ce îți luau forma sânilor.
Nu puteam să lăcrimez fără să macin
minunăție de templu.
În patul urii, zeii îmi țin capul de piatră
în poală și-mi cântă a somn:
încearcă să dormi, doar visu-i aieveja,
în zi nu e viață, sunt doar oameni de fum.